

Σουρούπωνε πια, ο ήλιος είχε χαθεί από ώρα πίσω απ' το Αίγιο, μα της θάλασσας η οργή δεν έλεγε να ξεθυμάνει. Ως τα βότσαλα τα μεγάλα έφταναν οι αφροί των κυμάτων, κι από την τόση αντάρα τίποτα δεν μπορούσες να δεις πάρα μέσα. Ο Κορινθιακός έμοιαζε τώρα με ωκεανό μαύρο κι ατέλειωτο. Κανένα φως δε φαινόταν απέναντι. Δεν ξεχώριζε ούτε ο φάρος, ούτε καν οι σκούροι όγκοι από της Ρούμελης τα βουνά.

Η Πηνελόπη καθόταν αμίλητη στο πεζούλι πλάι στην πόρτα, μπροστά στα δωμάτιά τους τα νοικιασμένα. Προσπαθούσε να μη σκέφτεται, την έπνιγε η αγωνία. Έπιασε το βιβλίο που είχε ξεχάσει η Φοίβη εκεί δίπλα. Πάλι εκείνα τα ποιήματα... Κι ο σελιδοδείκτης στους ίδιους στίχους:

*Μάθαμε τον έρωτα και το θάνατο
Ταξιδεύοντας από τη μιαν όχθη στην άλλη
Πάνω στην πλώρη ενός καραβιού...*

Κατά τις εφτά είχε υποσχεθεί ο καπετάνιος ότι θα γύριζαν, "η μέρα είναι μεγάλη, φέγγει ως αργά" είχε πει. Δεν είχε υπολογίσει το μπουρίνι, το μαϊστρο, τα σκούρα σύννεφα που είχαν αναπάντεχα μαζευτεί, Ιούλιο μήνα, και μαύριζαν, σκοτείνιαζαν τον ουρανό πριν της ώρας του. Όλα τα πλεούμενα –ψαρόβαρκες, ποδήλατα της θάλασσας, κανό, μηχανές– είχαν βγει από νωρίς στη στεριά, μόλις άρχισε να δυναμώνει ο μαϊστρος και να ψηλώνουν τα κύματα. Μόνο το σκάφος του καπετάνιου έλειπε ακόμα.

Και η ώρα περνούσε.

Ύστερα, ο κυρ Παναγιώτης έφερε δυο τρεις καταλόγους με τα τηλέφωνα της απέναντι περιοχής, από το Γαλαξίδι και την Ιτέα ίσαμε το Αντίρριο και τη Ναύπακτο. Είχε ακούσει κι εκείνος, λέει, πως ο καπετάνιος θα πήγαινε απέναντι "για κάποια δουλειά". Η Μανώ άρπαξε τους καταλόγους και ξανάρχισε τα τηλεφωνήματα.

Όχι, κανένas δεν ήξερε, κανένas δεν είχε δει στην περιοχή του ν' αράζει σκάφος που να μοιάζει μ' εκείνο του καπετάνιου – ο κυρ Παναγιώτης είχε θυμηθεί και της "βάρκας" τον αριθμό, ήξερε και το επίθετο του καπετάνιου. Όχι, πληροφορίες δεν μπορούσε να δώσει κανείς για ένα μεσόκοπο ναυτικό με μουστάκι και γένια, που τον έλεγαν Δημογιαννόπουλο, κι είχε μαζί του ένα δεκατετράχρονο αγόρι κι ένα ναύτη Γαλαξιδιώτη...

«Μου υποσχέθηκαν ότι θα βρουν και θα στείλουν κάποιο ναυαγοσωστικό να ελέγξει όλη την απέναντι παραλία» προσπάθησε να παρηγορήσει την Άννα η Μανώ. «Φροντίζει και το λιμεναρχείο της Πάτρας. Θα ερευνήσουν όπου μπορούν, ώσπου να νυχτώσει. Θα στείλουν και δυο περιπολικά, να οργώσουνε την ακτή από το Αντίρριο ίσαμε το Γαλαξίδι, μήπως και βγήκαν σε κανένα απόμερο λιμανάκι. Δεν μπορεί να χάθηκαν, λέει, μ' έναν έμπειρο πλοίαρχο του εμπορικού ναυτικού στο τιμόνι! Έδωσα πάλι το τηλέφωνο εδώ. Θα μας ειδοποιήσουν αμέσως μόλις έχουν κανένα νέο».

Η Άννα δε μίλησε. Κούνησε το κεφάλι μονάχα, σαν να 'λεγε "ευχαριστώ". Κι έμεινε βουβή, λες και πέτρωσε στην άκρη του κρεβατιού.